

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (14) / 2017

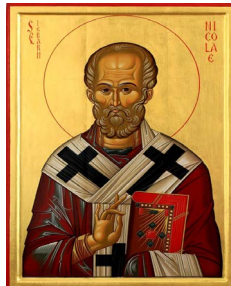
Dificultatea de a fi creștin

Citiți în pagina 1

Apărarea creștinismului
poate distruge Europa!

Citiți în pagina 6

Sf. Ier. Nicolae

Citiți în pagina 15

Povestea natiității

Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, cu voia Domnului am pășit pe ultima „sută de metri” din acest an. Mulțumim tuturor celor ce au fost alături de noi și care ne-au sprijinit și susținut în realizarea revistei noastre. Vă așteptăm să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în anul care vine, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

La final de an, vă dorim multă sănătate și împlinirea tuturor dorințelor, iar Nașterea Domnului Iisus Hristos să vă aducă în suflet pace și bucurie!

Colectivul de redacție

Dificultatea de a fi creștin

*M*otto: „În lume multe necazuri veți avea, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea.”(Ioan 16,33)

Știi că în această lume dominată de nedreptate, de false valori, de indiferență, de materialism, de egoism, de ură, de dezbinare, de tulburare și de ispite, este greu să fii cu adevărat creștin, dar nu imposibil. Sfântul Maxim Mărturisitorul afirma că “Ispitele plăcerii sunt o constantă a luptei spirituale a creștinului. În patimi se manifestă o sete fără margini, care-și caută astâmpărarea și nu o poate găsi – setea de infinit a omului. Aceasta nu se potolește prin obiecte, așa precum caută patimile trupului”.

În decursul vieții pot spune că am trecut prin multe ispite, necazuri dar și bucurii deopotrivă, dar am ajuns la concluzia că cel mai de preț lucru pe lumea aceasta, este credința! Poate că greșesc, sau poate că am dreptate...dar, din păcate, realizăm acest lucru numai când ne aflăm în durerea pierderii chipului cel mai drag, sau pe patul suferinței, sau atunci când simțim pe propria piele “mustrarea” Lui Dumnezeu. În rest, credem „după puterea noastră”. Sunt convins că toate religiile au credința lor dar, credința creștin-ortodoxă reprezintă adevărata mângâiere a sufletului dacă reflectă blândețea ochilor lui Hristos din icoanele noastre ortodoxe. În “speță”, numai credința și bineînțeles bucuria de a fi creștin, te poate călăuzi pe calea Adevărului, fără a avea senzația că te afli la o răscruce de drumuri, pentru că sufletul te îndeamnă, iar mintea se poate alătura sufletului, slujind lui.

Cei care participă mai des la Sfântul Maslu, știu că în prima pericopă Evanghelică care se citește, avem întâlnirea unui Învățător de lege cu Hristos. El, pune o întrebare relativ simplă: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Cu îndrăzneală, pune aceasta întrebare în dorința de a se convinge care este poziția Mântuitorului referitor la învățătura Legii, dar și cu vădită dorință de a-L ispiti, fiindcă din câte se pare, este printre pușinii “Învățători de lege” care s-au adresat direct Lui Hristos, sau care au avut curajul de a se adresa direct Lui. Din frământarea lui, reiese faptul că își iubea sufletul și era dornic să știe mai mult decât citise în Lege.

A avut încrederea să se adrese altui Învățător, chiar dacă nu a realizat cu adevărat cine este.

Personal, îmi place mult răspunsul Lui Hristos: „Ce scrie în Lege? Cum citești?”, doar era unul dintre cei care învățau poporul în cele ale credinței și fără îndoială studia mereu cuvântul Legii. Dar din câte se pare nu i-a plăcut răspunsul Lui și încerca să se îndreptățească pe sine zicând: „Cine este aproapele meu?” Din nou, Hristos nu răspunde cu teorii filosofice sau cu citate din Lege (Pentateuhul - cele 5 cărți ale lui Moise), ci printr-un exemplu practic. Vreau să fac o mică paranteză: Domnul Hristos, nu i-a arătat prin sfaturi cum să-I slujească: „slujește-Mi așa”, ci „iubește și îngrijește pe aproapele tău așa cum citești în Lege!” Dacă ar fi să vorbim din prisma noastră, a credincioșilor, I-ar fi spus: “Un creștin adevărat, nu se afișează și nu se laudă cu numele (titulatura) de creștin ci, cu faptele!”

Așadar, citirea Legii la vremea aceea, precum și citirea Legii Darului (Evangheliei) în zilele noastre, este de căpătâi pentru mântuirea sufletului, de aceea vedem că Sfânta Evanghelie este întotdeauna așezată pe Sfânta Masă în Sfântul Altar! Astfel, se poate spune fără echivoc că, după Sfânta Împărtășanie, Sfânta Evanghelie este centrul vieții creștine. În cadrul Sfintei Liturghii este mesajul viu pe care ni-l transmite Hristos și astăzi, dar să nu uităm că Liturghia nu se termină pentru noi cu sintagmele “Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri” urmat de „Amin”, ci se continuă și în afara Bisericii, prin slujirea aproapelui. De aceea, încă din vremea Sfinților Apostoli, comunitatea creștină se îngrijea de nevoiași, de văduve, de orfani, etc.

Într-adevăr, mântuitor și de folos este cuvântul. Însă numai când este însoțit și de faptă, numele de creștin are adevărata sa valoare. Unul dintre ultimele îndemnuri către Ucenici a fost: „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Luca 22, 19). Iar dacă ne amintim câte minuni a făcut El pentru oameni vom înțelege grija cu care îl îmbrățișează pe om. Noi, cei de astăzi, care încercăm să-I slujim după cum ne învață Sfânta Evanghelie, nu avem puterea să facem minuni. Cel puțin eu, nu am această putere, dar știu că există Părinți care pot face și minuni. Astfel, chiar dacă nu avem puterea de a face minuni, măcar putem încerca să ajutăm pe cel de lângă noi, toți împreună ca și creștini.

Zilele trecute am dat peste un citat al Pr. Stăniloae, care spune că: „Omul este o ființă responsabilă, responsabilitatea face parte atât de mult din ființa omului, că fără ea omul nu e om cu adevărat.” Deci, în relația cu Dumnezeu cel mai important

este comportamentul nostru cu aproapele, nu respectarea Legii ca tipic, ca gândire curată.

Mai grav decât acel Învățător de Lege, despre care am pomenit mai devreme, sunt eu. El, cu siguranță cunoștea bine Legea din vremea lui, eu nu am nici pe departe cunoștințele teologice necesare prin care să aprofundez Taina Iubirii Lui. Astfel, de cele mai multe ori rămân doar cu dorința sinceră de a sluji Domnului și de a ajuta și pe cel de lângă mine dar, fiind încărcat de păcate și de neputințe, de multe ori nu reușesc ceea ce îmi propun. Cu toate acestea, încerc să mă îndrept, nu să mă îndreptătesc.

Dacă am conștientizat că Liturgia trebuie să o continuăm și după ieșirea din Biserică, atunci trebuie să căutam la faptele noastre față de aproapele nostru, pentru că „fratele nostru este mântuirea noastră” după cum spun Sfinții Părinți.

Recent, într-un articol pe care l-am citit din “Evenimentul zilei” am aflat o declarație (urmare căreia, ar trebui să punem un mare semn de întrebare) a șefului diplomației din Luxemburg, eurofilul Jean Asselborn, cel mai vechi ministru de externe din U.E., care spune că “țările care nu doresc să-și deschidă porțile în fața emigranților musulmani și încearcă să apere creștinismul ar putea distruge Europa!” Continuând, a afirmat că “Dacă cineva este preocupat de protejarea Creștinismului în fața Islamului și de aceea închide frontierele și nu mai permite nimănui să intre... poți să numești asta extremism!!!” Personal, cred că domnia sa se consideră un adevărat creștin și sunt convins că se mândrește cu acest aspect. Oare, Domnul Hristos ce părere are despre un asemenea urmaș? Oare, Mântuitorul nu și-a dat preascump sângele Său și pentru el? Sau poate, domnia sa consideră că islamiștii sunt fii ai Lui Hristos? Tot în același articol, dl. Pierre Moscovici - comisar european pentru economie, declara: Europa nu este creștină. Eu nu cred în rădăcinile creștine ale Europei (...). Da, cam aceste aspecte brăzdează bătrâna noastră Europa, care pur și simplu te lasă fără cuvinte. Citind acest articol, mi-am pus întrebarea: De ce este atât de dificil să fii creștin? Așa cum eu nu pot face binele pe care îl doresc ci, răul pe care nu-l doresc, pe acela îl săvârșesc, tot așa și înalții noștri demnitari europeni nu reușesc să facă ceea ce cu toții așteptăm de la ei, uitând că tot ceea ce au moștenit a fost stropit cu sângele și sudoarea generațiilor care s-au scurs de la întemeierea creștinismului și până în prezent. Se vede că, odată cu răcirea credinței, deznădejdea, frica și patimile pun stăpânire peste noi și încet dar sigur, diavolul câștigă teren....

Eu ca și creștin, trebuie să știu să fac deosebire între mine însumi și vrăjmașul ce se ascunde în mine, spunea Sf. Teofan Zăvorâtul. Patimile, nepăsarea, deznădejdea și frica sunt doar câteva curse pe care diavolul le întinde în calea unui creștin. Cred că, în acestea și în multe alte ispite constă dificultatea de a fi creștin cu adevărat. O primă cursă ne-o întindem singuri atunci când lăsăm ca nepăsarea să pună stăpânire pe trupul nostru și să distrugă sufletul. Am descoperit un îndemn al Sf. Serafim de Sarov care spune: “Așadar, tu creștine pune semn și intră neîncetat în tine însuși și vezi ce patimi, după a ta băgare de seamă au slăbit înaintea ta, care au fost nimicite și te-au părăsit cu desăvârșire, care au început să tacă în urma însănătoșirii sufletului tău, pe care le-ai biruit cu înțelegerea ta.” Recitind acest îndemn de mai multe ori, sufletul meu a început să vibreze și mă întreb: Oare, acești înfocați “apărători sau comisari” ai Europei creștine, dacă ar privi în urmă cu multe generații și ar vedea sângele vărsat pentru ca noi să fim ceea ce suntem acum, ar mai afirma că Europa nu este creștină?

Dacă la începutul activității Sale mesianice, Iisus Hristos ne-a arătat cum a biruit ispitele lumii (de)căzute, respingând lăcomia, slava deșartă, etc. La sfârșitul vieții Sale pământești, Iisus biruiește ispitele durerii și ale suferinței. Lupta creștinului în lume este mai mult decât un exercițiu moral, ea este o luptă spirituală, în care se dovedește că numai cu ajutorul lui Dumnezeu putem birui duhurile răutății.

„Viața creștină e creștere în credință și-n iubirea lui Hristos.” (II Corinteni 10, 15) Cred că, omul zilelor noastre, omul secolului 21, se află în dificultatea de a simți prezența lui Hristos în viața sa și a societății în care trăiește, este dominat de fuga după imaginea exterioară. Stresul cotidian înlocuiește din ce în ce mai mult dorința rugăciunii și a păcii interioare. În acest context, e necesar să redescoperim prezența lui Hristos în noi ca bază și împlinire a vieții creștine.

Ne bucurăm de viața de creștin autentic doar dacă o trăim într-un mod creștinesc, știm ce înseamnă iubire față de aproapele doar dacă un sărac a venit la noi și l-am ajutat, ne dăm seama de adevărat de valoarea smereniei, numai când prin acesta reușim să atenuăm vreo pornire demonică a minții. Observăm bucuria și adevărata valoare a Creștinismului doar dacă ne trăim viața în comuniune cu Hristos. Nu putem pretinde că suntem creștini atâta timp cât nu valorează nimic pentru viața noastră cuvântul Evangheliei lui Hristos.

Nu este cu puțință să ne numim cu adevărat creștini dacă stăm așezați confortabil în pat în timpul Slujbelor și a Sfintei Liturghii de duminică, dacă manifestăm

dezinteres față de Biserica lui Hristos, de tradiția creștină și mai grav, dacă încercăm a evada spre erezie, pentru simplul motiv că ne este lene să fim creștin-practicanți.

Revenind la pericopa evanghelică despre care am vorbit, să nu uităm că. samarineeanul cel milostiv poate fi fiecare dintre noi, trebuie doar să ne identificăm aproapele și să ne asumăm măcar în parte suferința acestuia. Faptele noastre bune au valoare veșnică și izvorăsc mulțumire sufletească, iar ajutorarea unui copil abandonat, spre exemplu, este o dovadă de noblețe sufletească și de intensă trăire interioară. Ca exemplu, copii abandonati sunt aproapele nostru care ne poate aduce o șansă în plus de mântuire. Ei ne dau această șansă unică.

Închei aceste rânduri cu speranța că, gândurile mele au ajuns la țintă, fără să rănească pe cineva, ci din contra, să oblojească rănilile pe care vrăjmasul ni le pricinuieste, mai ales că traversăm și o perioadă de curățire sufletească și trupească.

Acum, în postul Nașterii Domnului Iisus Hristos, să încercăm să fim mai buni și chiar dacă necazurile și grijile cotidiene pun stăpânire peste noi, să nu uităm că undeva în jurul fiecăruia dintre noi, un suflet se zbate pentru supraviețuire și suferă în tăcere. Bucuria de a dăruii este o adevărată binecuvântare pentru fiecare dintre noi. Este o bucurie care ne poate transforma viața, din moment ce nu mai condiționăm fericirea noastră de tot felul de alte așteptări, ci de odihna celor din jurul nostru.

În așteptarea minunii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, haideti să păstrăm în inimi și în sufletele noastre îndemnul Mântuitorului: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune să preaslăvească pe Tatăl vostru cel din Ceruri.” (Matei 5,16)

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

APĂRAREA Creștinismului poate DISTRUGE Europa!

Țările care „nu doresc să-și deschidă porțile” în fața imigranților musulmani și încearcă să „apere Creștinismul” ar putea „distrage Europa”. Această declarație halucinantă aparține șefului diplomației din Luxemburg, eurofilul Jean Asselborn, cel mai vechi ministru de Externe din UE, în funcție din 2004, și a fost făcută într-un interviu pentru ziarul austriac *Tiroler Tageszeitung*.

Rugat să comenteze refuzul țărilor din Europa Centrală de a accepta cotele de imigranți impuse de Bruxelles, politicianul de 68 de ani a afirmat că „țările care nu doresc să-și deschidă porțile pentru refugiații din sud, care vorbesc araba și sunt musulmani, ignoră valorile... pe care UE le reprezintă”. Asselborn, care i-a fost adjunct lui Jean-Claude Juncker, pe vremea când acesta era premier al Luxemburgului, a insistat că UE „este un proiect bazat pe valori” și că eșuarea în tentativa de a face Ungaria, Polonia și celelalte state central-europene să primească refugiați este „ceva ce poate distrage Europa”. Întrebat despre succesul partidelor populare și anti-imigrație în Cehia, Austria și, într-o oarecare măsură, în Germania, Asselborn, unul dintre stâlpii integrării europene, a spus că „dacă sunt mai multe 29 tradiționale de dreapta în Europa, aceasta nu este o problemă, nici dacă sunt mai multe de stânga. Însă dacă cineva este preocupat de protejarea Creștinismului în fața Islamului și de aceea închide frontierele și nu mai permite nimănui să intre... Poți să numești asta extremism. Iar cei care cred în Europa... trebuie să lupte.”

Punctul de vedere al lui Asselborn este în perfectă consonanță cu cel formulat de alți corifei ai integrării europene. Federica Mogherini, comisarul european pentru Afaceri Externe, declara în iunie 2015: „Islamul aparține Europei. Are un loc în istoria Europei, în cultura, în mâncarea și – cel mai important – în prezentul și viitorul Europei... Unii încearcă să ne convingă că musulmanii nu pot fi buni

cetățeni europeni, că mai mulți musulmani înseamnă sfârșitul Europei. Acești oameni nu numai că se înșală asupra Europei, dar habar n-au ce este Europa și identitatea europeană.”

În luna mai 2016, francezul Pierre Moscovici, Comisar european pentru economie, declara: „Europa nu este creștină. Eu nu cred în rădăcinile creștine ale Europei. Europa este diversă.” În 2005, când a avut loc o mare dezbatere privind oportunitatea de a introduce în Constituția Europeană a „rădăcinilor creștine” ale Europei, Franța și președintele său, Jacques Chirac, au fost în fruntea celor care se împotriveau inițiativei, sprijinită de Polonia, Italia și Germania.

Articolul integral îl găsiți pe: Evenimentul zilei, 2.11.2017

*D*acă nu știi:

„Nu trebuie să-i silim pe alții să meargă la Biserică.

Hristos a spus: Cine voiește, să-Mi urmeze Mie.”

„Oricât ai fi de obosit, să nu uiți niciodată,
înainte de culcare să faci rugăciunile de seară.”

„Ca să fii iubit de ceilalți, mai înainte trebuie să-i iubești tu.”

„Când uneori începe să-ți fie frică, așa cum spui,
aceasta se întâmplă din pricină că nu-L iubești îndeajuns pe Hristos.”

Asta e totul ce trebuie să știi.

Povestea Nativității (eseu)

Demult, în Ierusalim, pe vremea când Irod era rege, Zaharia (era preot) intrase în templu pentru a “face miros placut Domnului” cu ajutorul tămâii. Atunci o voce i-a spus că soția lui va naște un copil pe care-l va numi Ioan. Zaharia nu a crezut în acele spuse, motiv pentru care a rămas mut până la nașterea pruncului.

În urmă cu un an...

Nazaretul devenise unul din locurile în care soldații, veneau pentru a cere oamenilor să plătească cu bani, terenuri și animale... diverse necesități, pentru ca regele Ierusalimului să trăiască în belsug. Uneori, dacă omul nu avea cu ce să plătească, soldații îi luau până și copilul pentru a munci pentru regat timp de 1 an.

Maria era o fată bună, ascultătoare, tânără, frumoasă, care muncea în slujba unei bătrâne cu numele Rut, pentru a câștiga bani pentru ea și familia ei. Datorită faptului ca avea o situație materială precară, fata fusese obligată să se logodească cu Iosif, pe care de-abia îl cunoștea. L-a început, ideea nu i-a plăcut deloc, gândindu-se că era prea tânără și nici nu îl iubea.

Într-o zi, fiind la cules de măslina, un înger a apărut și i-a spus Mariei că ea, va purta în pânțe pe Domnul Nostru Iisus Hristos, spunându-i că și ruda sa, Elisabeta, soția lui Zaharia este însărcinată. Când a auzit de aceasta, Maria a făcut tot posibilul pentru a pleca la Ierusalim și a se întâlni cu Elisabeta, promițând părinților ei, că se va întoarce acasă înainte de seceriș.

Astfel, fata a plecat la Ierusalim unde a întâlnit-o pe Elisabeta, care era într-adevăr însărcinată. În acea perioadă, când copila era în Ierusalim, Elisabeta nascu pruncul. Toata lumea se gândea să-l numească Zaharia ca pe tatăl său, dar acesta a scris pe o plăcuță că Ioan va fi numele lui și așa a rămas.

Maria și-a respectat promisiunea și s-a întors în Nazaret. Iosif fusese foarte fericit să o vadă până când el și părinții fetei aflaseră că ea era însărcinată. Copila le povestise cele întâmplate, dar ei nu o credeau, totuși Iosif a promis că nu o va denunța pe Maria, care a încălcat datinile familiei. Într-o noapte, Iosif a avut un vis: era îngerul ce i-a spus Mariei de prunc, arătându-i lui Iosif că Maria spusese adevărul.

În timp ce se petreceau toate acestea, magii au plecat în căutarea locului unde avea să se nască Iisus.

În acea vreme, Cezarul August dăduse ordin tuturor bărbaților să se întoarcă în cetățile lor cu tot cu familii (astfel încât Iosif trebuia să plece cu Maria la Betleem). Pentru a ajunge la Betleem ei au trecut prin multe peripeții însă, datorită iubirii, încrederii și a sacrificiului au reușit să treacă cu bine peste aceste încercări, începând a cladi o relație adevărată între ei.

Irod auzind că cei trei magi au ajuns în Ierusalim i-a invitat la masă și a aflat că defapt acea persoană care avea să-l detroneze nu era un bărbat, ci un copil. Irod i-a rugat pe magi ca atunci când aveau să-L găsească, să-l anunte și pe el, pentru "a-L slăvi așa cum se cuvine." După masă, magii și-au continuat călătoria.

Maria și Iosif, ajunși în apropiere de Betleem, Pruncul începu să se zbată în pântecul Mariei semn că veni vremea să nască. Iosif cauta un loc unde să poată sta, însă tot ce găsi fusese un staul. Cu ajutorul Domnului, Maria reușește să dea viață Pruncului. Atunci, pe cer apar o lumină ce a ghidat pe păstori și pe cei trei magi la staulul unde era Iisus. Magii au adus în dar Pruncului, aur, tămâie și smirnă, hotărând să se întoarcă în țara lor pe alt drum și să nu-i spună lui Irod nimic despre cele văzute.

Aflând că a fost înșelat, Irod nu se lasă și trimite soldații în Betleem cu scopul de a ucide toți pruncii de parte bărbătească sub 2 ani, însă era prea târziu... Iosif, Maria și Pruncul erau departe de Betleem, fiind feriți de orice primejdie...

elev Ioana A. - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Suflet de copil

Răscolind prin amintiri îmi aduc aminte...parcă mai ieri eram copil.

Scritorul copilăriei noastre, Ion Creangă, își începea povestea vieții cu cuvintele “Nu știu cu sunt alții, dar eu...” Eu, voi începe în felul meu. La vremea aceea, părinții mei având serviciu, nu puteau să se îngrijească de mine și de sora mea toată ziua, astfel, după câteva zile de când începea vacanța de iarnă, venea și propunerea de a merge la țară, la bunici. Sincer, nu am fost încântat atât de mult de viața la țară, dar nu pot să nu recunosc că au fost multe momente petrecute alături de ei, de bunicii mei, care întradevăr mi-au plăcut și pe care, acum după zeci de ani îmi revin în minte “prospete” ca odinioară.

Ce mult mai așteptam sărbătorile de iarnă, dar cel mai mult îmi bucura sufletul ziua ajunului, nu pentru că era și ziua mea onomastică (Sf. Mc. Eugenia) în care, ca și copil așteptam diverse bunătați, dar era vremea când veneau colindătorii și bineînțeles când colindam. Poate că eu sunt prea nostalgic, dar în zilele de astăzi, cu părere de rău, realizez că nu mai există nimic din ceea ce a fost cândva, din... bucuria de a fi copil. Astăzi totul a devenit formal. Grupuri frumos aranjate, primite călduros de gazde binevoitoare, cântând din toată inima colinde tradiționale, înregistrate în studio, răsună în boxele bine ascunse de “ochii” camerelor de filmat. La prima vedere, totul este tradițional și autentic românesc, dar cu toate acestea, decorurile, montajul și coregrafia modernă nu reușesc să aprindă în mine ceea ce acum poate 30-40 ani era într-un suflet de copil.

Cu bucurie îmi aduc aminte că, împreună cu copiii din sat și cu sora mea mai mică, ne adunam în grupuri-grupulețe și mergeam la colindat cu cine știe ce colindă vai de capul ei... important era ca unul să știe bine textul și să aibă o voce puternică, pentru că noi restul spuneam numai refrenul. Atunci nu realizăm, dar acum știu că doar plăcerea de a aduce un zâmbet în casele oamenilor împreună cu vestea Nașterii Domnului Iisus, ne călăuzea ore în șir prin frig, uzi la picioare și cu mâinile înghețate. Uneori mai schimbam grupul pentru că, pe parcurs mai apăreau

neînțelegeri între noi, iar dacă se întâmpla să mergem pe la același case unde deja noi am fost mai devreme, ne “ghiceau” imediat oamenii și ne “săreau” de la plată. La vremea aceea prin plată se înțelegea: mere, nuci, bomboane, biscuiți, uneori și câțiva bănuți, dar și “nelipsiții” colaci, pe care cu mare drag îi “dăruiam” câinilor care ne lătrau pe ulițe și pe la curțile oamenilor. După ce se însera și frigul ne pătrundea bine, ne împărțeam câștigul și mergeam la casele noastre, pentru că, cel puțin bunicii mei erau foarte “riguroși” în ceea ce privea ora de întoarcere. Ce putea fi mai frumos?

Astazi, în perioada premergătoare Nașterii Domnului Hristos, umplem magazinele, golim cardurile, totul într-o luptă contra cronometru, iar dacă se întâmplă să ne deranjeze vreun colindator, îi dăm în grabă câțiva leuți, că tot nu avem timp să ascultăm “aceleași banale colinde” pe care puținii copii care se mai încumetă să ne treacă pragul se ostenesc să ni le împărțasească. Oare câți dintre copii noștri preferă (nu obligați de părinți) să meargă “din poartă în poartă” aducând cu ei bucuria Nașterii Domnului, bucurându-se la rândul lor de micile “recompense” primite de la credincioși, uitând pentru câteva ore de tabletă, de calculator și de frigul de afară? Revin la gândurile mele, mărturisind că odată cu întoarcerea de la colindat, începea marea așteptare a colindătorilor bătrâni care, bine organizați într-un cor mare, de 30, poate 50 de persoane, luau fiecare casă la rând, dar bunicii mei locuind undeva în mijlocul satului, eram printre primii colindati.

Țin minte și acum, graba cu care bunica aduna de la streășina casei sau de prin curte tot ce se considera că putea fi furat, căci nu era pentru prima dată când diverse afumături “dispăreau” de la streășina casei.

Acești colindători chiar dacă poarta era închisă, nu știu cum făceau, dar te trezeai cu ei la geam cântând un colind de toată frumusețea, dar de obicei nu se închideau porțile în această seară.

În așteptarea vestiților colindători, dar numai după ce împărțeam banii și dulciurile primite de la colind cu sora mea, stând la gura sobei, toropiți de căldură adormeam înainte de sosirea colindătorilor, dar cât de obosit eram, în miezul nopții auzeam colinde răsunând la casele alăturate, apoi zgomote de pași în ograda noastră iar voci puternice anunțau Nașterea Domnului Iisus Hristos. Așa somnoros cum eram, mă ridicam repede din pat și suflam de doua trei ori pe geamul înghețat ca să fac o “găurică” mică să-i pot vedea. Nu vedeam mare lucru că era întuneric iar ei erau îmbrăcați cu cojoace, căciuli groase și fulare. Respirația mea nu reușea să dezghețe geamul și atunci, în ajutorul meu venea bunicul și mă lua în brațe la geamul de la ușa casei ca să văd mai bine. Am aruncat o privire spre sora mea, dar ea, dormea

răpusă de oboseala zilei. Eram fermecat de cântecele lor în liniștea nopții. Multe ore după ce colindătorii plecau nu reușeam să adorm. Bineînțeles că dădeam o “roată” în jurul bradului modest, să văd dacă nu cumva “Moșul” și-a făcut apariția... Da` de unde... nimic... așteptam și pândeam fiecare mișcare până adormeam dea binelea. Nu știu de unde și cum, în jurul bradului apăreau niște pungii de celofan (la vremea aceea, la țară, lipsea hârtia de ambalaj) pline cu de toate.

Doamne ce fericit eram când scoțeam în sacul ce îmi părea fără de fund...dar, dintre toate, cel mai mult îmi plăceau portocalele. Nimic nu era mai bun ca aceste fructe frumos mirositoare și zemoase. Mâncam dintr-o portocală o zi întregă... feliuță cu feliuță și apoi cojile una câte una. Bunica, mai mânca și ea câte o coajă, iar când vroiam să-i dau și ei o bucățică din portocala mea, mă refuza politicos spunându-mi că, a mâncat portocalele ei înainte de a mă trezi eu... Și eu o credeam. Acum îmi dau seama...cine știe decât numai Unul Dumnezeu, de câte ori s-a sacrificat dăruindu-ne noua, copiilor, ceea ce avea mai bun.

Apoi, venea vremea prânzului. Ce era mai frumos, pentru noi copiii, decât masa bogată de Crăciun la care se scoteau toate bunătățile: fripturica de purcel, salate, plăcinte, cozonaci... și turtele coapte în ajun, bine înmuiate cu coajă de portocală și miez de nucă presărat printre foi...ce bune mai erau...

Bineînțeles că nu lipsea joaca afară în zăpadă, unde fiecare se lăuda cu ce-a primit de la Mos Crăciun. În zilele care urmau până la Anul Nou, ne întâlneam cu copii din sat, legam prietenii, împărțându-ne pățaniile unii altora, dar cea mai mare bucurie rămânea trasul cu săniile, construirea oamenilor de zăpadă și săparea de tuneluri când zăpada era mare...

Ne “îndopam” cu mâncare bună și prăjituri și parcă nu ne mai săturam de joacă. Bunica cred că făcea “rosu-n gât” la cât striga după noi să intrăm în casă, să ne mai încălzim nițel...dar noi, parcă nici nu auzeam. Așteptam sa mergem cu plugușorul să mai strângem ceva bani și să dăm o “raită” la bacănia satului (în sat se spunea Cooperativă) de unde cumpăram turtă dulce, nuga, bomboane cu cacao, creioane, stilouri și alte poftes pe care nu ne permiteam să ne cheltuim „leul” de fiecare zi.

Trecerea în noul an venea întotdeauna cu mare zarvă. Adulți și tineri mascați veneau echipați cu tot felul de clopoței, bice, tobe, trompete, cântând și interpretând diverse scenete, care de care mai comice, la care noi cei mici priveam fascinați cu “răsuflarea tăiată.” Ca și în ajunul Crăciunului, ne adunam în grupuri și mergeam din poartă în poartă spunând plugușorul. După lăsarea întinericului (la vremea aceea prin sate nu exista iluminat public) zarva se domolea, fiecare încercând să ajungă la locul unde avea să întâmpine trecerea în anul nou.

Stând pe pat, jucându-ne cu pisicile bunicilor, ascultam povestirile bunicului cu întâmplări din vremea războiului. Dar, așteptând nerăbdători miezul nopții, nu ne dezlipeam privirile de la ceasul de masă cu sonerie și...apoi începeam numărătoarea inversă odată cu programul TV de la miezul nopții, murmurând: 30,29,28.... 10,9,8....3,2,1... Apoi, bunicii se cinsteau cu un pahar de vin și ne uram la multi ani unul altuia, sperând ca anul care începe să fie un an mai rodnic și să ne adune iarăși împreună...

A doua zi, dimineață, chiar dacă entuziasmul ne cam părșea, mergeam cu sorcova și trebuia să mergem pe la toate rudele și “babele” căci altfel, ieșea foc și pară! Tradiția sorcovitului și a semănatului erau foarte respectate în sat, presupunând că aduc noroc și bogăție.

Mai aveam câteva zile și se termina vacanța de iarnă. Aveam să pornim din nou prin zăpadă spre gara care era cam la doi kilometri depărtare de casa bunicilor, purtând cu noi emoțiile, bucuriile și amintirile unei vacante petrecute la bunici.

Poate că multe alte întâmplări au rămas învăluite în ceața timpului care a trecut și cu siguranță ar fi mult mai multe de spus. Acum mă întreb: Oare s-au schimbat tradițiile? Sau poate că s-au redus numărul zilelor din an? Putem oare să dăm vina pe progresul tehnologiei din ultimele decenii? Sau poate nepăsarea noastră ca părinți, și-a pus amprenta pe urmașii noștri? Raspunsul nu îl voi da eu, ci fiecare dintre noi...dar, ceea ce lipsește, liantul sau ingredientul magic cu siguranță nu se regăsește în Mall-uri și nici în Supermarket ci în bucuria de a fi copil!

Să așteptăm în liniște și pace sărbătoarea Nașterii Domnului, cu speranța că într-o zi ne va da și nouă Domnul...suflet de copil...

Jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

*Fii copil!
Chicoteste! Alintă-te!
Înmoaie-ți biscuiții în lapte.
Trage un pui de somn.
Spune „îmi pare rău” de fiecare dată când greșești față de cineva.
Vânează un fluture.
Fii din nou copil!*

Cuvântul părintelui paroh

*I*ată, ne-a învrednicit Domnul și am pășit cu bine în ultima lună a anului calendaristic și, pe măsură ce ne apropiem de Sfânta Sărbătoare a Nașterii Domnului, pe fiecare dintre noi ne încearcă din nou emoțiile care ne-au marcat copilăria și, astfel, viața toată.

Atâta vreme cât vom mai putea re-simți fiorul acesta sfânt, măcar ca o adiere divină care ne cercetează la fiecare sfârșit de sfârșit de an, încă va mai fi pace între oameni pe pământ. Atâta vreme cât n-am pierdut legătura cu copilul din noi, care așteaptă cu negrăită uimire această Sfântă Sărbătoare mai există ceva speranță.

De aceea, acum e cel mai potrivit timp de regăsire a stării de curăție pe care o râvnim cu atâta nostalgie și de reîntoarcere la "starea cea dintâi". Acum e vremea mântuirii noastre! Să ne sânguim "a ne curăți simțirile", pentru a-L putea primi în ieslea inimii noastre pe Creatorul ce a lăsat cerurile pentru a se odihni în sufletele noastre.

Așadar Îi mulțumim Bunului Dumnezeu și Sfântului nostru ocrotitor - Sf. Vasile cel Mare, pentru toate cele rânduite nouă în anul mântuirii 2017.

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Iulian

Sfântul Ierarh Nicolae

Sfântul Ierarh Nicolae este cel mai cunoscut și mai iubit sfânt al Bisericii noastre. Este cinstit pe data de 6 decembrie. Sfântul Nicolae s-a născut în jurul anului 270, în localitatea Patara, din părinți credincioși și bogați. După moartea părinților din cauza unei epidemii, Nicolae și-a împărțit întreaga avere săracilor, devenind ocrotitorul bătrânilor, al celor nedreptățiți și ajutorul celor săraci. A rămas foarte cunoscută de noi, fapta de binefacere îndreptată către cele trei surori, pe care tatăl acestora dorea să le dea spre viața de necinste, din cauza sărăciei. Le dăruiește o sumă însemnată de bani și le ferește de căderea în desfrânare.

Sfântul Nicolae, mișcat de o sfântă dorire, pleacă spre a se închina la Sfintele Locuri. În timpul călătoriei pe mare, se ivește o furtună cumplită. Toți cei prezenți în corabie se gândeau că vor muri din cauza furtunii. Marea și vânturile s-au liniștit în urma rugăciunilor lui Nicolae. După ce a potolit marea, a înviat un corăbier care căzuse din vârful catargului pe punte. Datorită acestor minuni, Sfântul Nicolae a devenit ocrotitorul marinarilor și al tuturor celor ce călătoresc.

Ajunge la Ierusalim și în timp ce se pregătea să plece în pustie, un glas dumnezeiesc l-a sfătuit să se întoarcă acasă. Revine și se retrage într-o mănăstire. Dumnezeu l-a învrednicit să fie hirotonit preot. După o vreme, în timp ce se ruga, glasul dumnezeiesc se aude din nou: „Nicolae, să intri în slujba poporului, dacă Mă iubești cu adevărat! Întoarce-te printre oameni, pentru ca prin tine să se preamărească numele Meu!” În urma acestei descoperiri, Nicolae ajunge în cetatea Mira, un loc unde nu era cunoscut de nimeni. Chiar în momentul sosirii sale are loc trecerea la cele veșnice a arhiepiscopului din Mira. În urma rugăciunilor pentru alegerea noului arhiepiscop, Dumnezeu i se descoperă unui episcop și îi vestește să-l numească pe Nicolae arhiepiscop. Nicolae a refuzat la început această cinste, însă Mântuitorul i S-a arătat în vis, dăruindu-i Evanghelia și îndemnându-l să primească noua demnitate.

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Wikipedia

Calendar crestin ortodox - Decembrie 2017

- 1 V Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
 2 S Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului
 3 D †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica; Sf. Prooroc Sofronie; Sf. Mc. Teodor, Arhiep. Alexandriei

Duminica a XVI-a după Rusalii (Pilda talanților); Ap. II Corinteni VI, 1-10; Ev. Matei XXV, 14-30; glas 1, voscr. 4

- 4 L † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
 5 M † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie
 6 M †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei
 7 J †) Sf. Mc. Filofeia de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, Ep. Mediolanului
 8 V Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
 9 S Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorocița Ana
 10 D Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca XIII, 10-17; glas 2, voscr. 5

- 11 L Cuv. Daniil Stâlplnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava
 12 M †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitunde; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru
 13 M †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia fecioara
 14 J Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
 15 V † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
 16 S Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana
 17 D Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12-18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 3, voscr. 6

- 18 L †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest
 19 M Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia
 20 M Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
 21 J Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
 22 V †) Sf. Ier. Petru Movilă, Mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia (Zi aliturgică)
 23 S Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum
 24 D Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 4, voscr. 7

- 25 L (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)
 26 M A doua zi de Crăciun; (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana
 27 M A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan
 28 J Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia
 29 V Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel
 30 S Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon (Sâmbăta după Nașterea Domnului)
 31 D Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23; glas 5, voscr. 8

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO12CECEIS0108RON1150902